

Аксел отвори очи в тъмнината, седна в леглото и чу равномерното дишане на Мириам. Очите му едва различаваха косата ѝ, разпръсната по възглавницата. Книгите на рафтчето и снимката на офицера с морската униформа придобиха очертания. Това бе единствената снимка, която бе виждал при нея. Трябваше да е на баща ѝ. Не бе попитал. Изведнъж си спомни последното, което ѝ бе казал, преди тя да заспи: „Все някога ще ти разкажа някои неща за моя брат близък”. „Все някога ли?” – бе промърморила тя в полусън. „Когато дойда следващия път – бе казал той. – Ти ще си първата, която ще чуе това. Онова, което се случи през лятото, когато го изгониха от къщи.”

Бе пет без две минути. Той се облече тихичко. В антрето вдигна обувките си от пода. Замириса на нещо гнило и на него му се стори, че той самият мирише така. Открехна вратата на апартамента и миризмата се усили. Опита се да отвори по-широко вратата, но нещо ѝ пречеше. Той я натисна и тя се отвори наполовина. И Аксел веднага разбра какво му припомняше тази миризма – за дисекция, за вонята при аутопсия. Запали лампата в антрето. Лампата хвърли жълтеникав конус от светлина върху стълбищната площадка. Там лежеше човешка ръка, изподрана на парцали и окървавена. Той се хвърли към вратата и спъвайки се, излезе по чорапи, стъпвайки в нещо мокро и лепкаво. Лежащото там и не позволяващо на вратата да се отвори тяло бе голо. Бе жена без крака. Косата ѝ се бе превърнала в топка от спекла се кръв, лицето ѝ бе изподрано. Не можа да види очите ѝ. Върна се внимателно назад в антрето и заключи вратата.

От нишата се чу гласът на Мириам. Тя го извика по име. Залитайки, той тръгна към нея.

– Къде беше? На какво мирише там? Защо не отговаряш, Аксел?

Той се изкашля:

– Там... отново се е случило.

Тя изскочи от нишата:

– Какво се е случило?

Тялото му не го слушаше, краката му се подгъваха и той се вкопчи в облегалката на стола:

– Зад вратата ти.

Тя веднага се отправи натам, но той я спря:

– Някой лежи там, Мириам. Жена.

– Ама ти какво!?

– Тя... Само не отивай там!

– Анита – прошепна Мириам.

Той я пусна и се опита да събере мислите си. Успя да формулира една:

– Изчакай пет минути, след като изляза. След това звънни на полицията. Заклучи вратата и не излизай никъде, докато не дойдат. И не отваряй на никого друго.

Тя го гледаше учудено:

– Тръгваш ли си?

– Трябва да поговоря с Бие. Трябва да научи за това от мене... За това, че съм прекарал нощта тук. Разбираш ли, Мириам? Трябва да кажеш на полицаите, че си била сама тук. Че не си можела да отвориш вратата. Че си видяла окървавена ръка и не си посмяла да излезеш, докато не дойдат.

Тя продължаваше да не сваля поглед от него. Изглежда, че не разбираше нищо от онова, което ѝ казваше той.

– Мириам.

Той хвана лицето ѝ с длани и надникна в очите ѝ. Те бяха застинали.

– Нали няма да забравиш? Нали няма да забравиш да звъннеш?

Прегърна я силно и я целуна по бузата. Ръцете ѝ висяха отпуснато покрай тялото.

– Не си тръгвай сега, Аксел! – прошепна тя.

Той се промуши през вратата, опитвайки се да не диша и без да гледа надолу към онова, което лежеше там. Слезе

непохватно по нестабилното стълбище и излезе в задния двор. Преди да успее да отвори вратата към улицата, тя се отвори отвън. Той отскочи крачка назад и се спотаи в полумрака. През портата влезе мъж с плетена шапка, нахлупена ниско на челото му, който дърпаше след себе си количка с вестници. За миг погледите им се срещнаха.

– Добр’утро – поздрави мъжът на развален норвежки. Аксел се промуши покрай него.

От източната страна на небето се бе появила бледа ивица сребриста светлина. Той погледна часовника си. Бе пет и десет. Отпрати се с бърза крачка към площад „Карл Бернер“, след което изведнъж разбра, че върви в неправилната посока и тръгна обратно. „Не трябва да взимам такси – помисли си той. – Никой не трябва да ме види тук. Не знам дори къде да отида.“

След половин час натисна бутона на звънеца на къща на улица „Тосенвейен“.